

In memoriam Obituaries

Prof. dr. sc. BORIS HRANILOVIĆ, dr. med. (1. travnja 1929. – 21. siječnja 2018.)

S tugom smo primili vijest da je 21. siječnja 2018. g. preminuo prof. dr. sc. Boris Hranilović, dugogodišnji ravnatelj Klinike za traumatologiju u Zagrebu. Tijekom četrdesetogodišnjeg rada u Klinici odgojio je niz kirurga-traumatologa i ortopeda. Stručnim i organizacijskim radom ostavio je neizbrisiv trag u traumatologiji ovog dijela Europe te u razvoju i opstojnosti ustanove.

Rođen je 3. travnja 1929. godine u Novoj Kapeli. Osnovnu školu i gimnaziju pohađao je u Zagrebu. Studij na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu upisao je 1947. g., a diplomirao 1953. g. (šestogodišnje trajanje studija medicine).

U Traumatološkoj bolnici počeo je volontirati 1. rujna 1952. još kao absolvent. Nakon diplomiranja radio je kao pripravnik, a zatim, poslije završetka staža 1. listopada 1955. g. primljen je u stalni radni odnos kao bolnički liječnik. Radio je na različitim odjelima Klinike, gdje je bilo najteže i najpotrebnije. Poslije položenoga stručnog ispita 1957. g. započeo je specijalizaciju iz opće kirurgije. Tijekom specijalističkog staža boravio je godinu dana na Kirurškom odjelu bolnice u Vinogradskoj ulici te nekoliko mjeseci na Ortopedskoj klinici u Ljubljani. Rad u Traumatološkoj bolnici nastavlja 1961. g. kao specijalist.

Uočivši organizacijske sposobnosti, tadašnji ravnatelj prof. Grujić 1962. g. postavlja ga za šefa Poliklinike Traumatološke bolnice. Godine 1971. stekao je zvanje primarijusa. S obzirom na to da je bio najuspješniji u operacijskom liječenju kompleksnih ozljeda šake, 1972. godine postavljen je za šefa V. traumatološkog odjela, današnjeg Zavoda za kirurgiju šake. Organizirao je i uveo mikrokirurško liječenje ozljeda, formirao ekipu i operacijsku salu. Godine 1984. postavljen je za ravnatelja i stručnog šefa Traumatološke bolnice, koja je krajem 1983. godine postala Klinika za traumatologiju Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu baš njegovom zaslugom. Na toj je funkciji bio u kontinuitetu do umirovljenja 1. siječnja 1994. godine. Tijekom njegova obnašanja funkcije ravnatelja Klinika je znatno razvijena i unaprijeđena: proširen je i adaptiran dijagnostički laboratorij, formirana je transfuzijska stanica, organizirana je Znanstvena jedinica Klinike u okviru koje započinju istraživanja raznih problema iz traumatologije i biomehanike. Formiraju se CT jedinica, laboratorij za EEG s reografijom, ultrazvuk. Osnovan je i moderno koncipirani Odjel za liječenje ozljeda kralježnice s moderniziranom operacijskom salom. Uvedena je specifična rendgenografska dijagnostika (arteriografija, mijelografija i dr.). Također, učinjen je niz zahvata na infrastrukturi Klinike u pogledu modernizacije i bolje funkcionalnosti poput rekonstrukcije intenzivne njege. Kao stručni šef Klinike uspostavljao je znanstvene, stručne i kolegijalne veze s raznim klinikama i ustanovama, i u domovini i izvan nje. Posebno bih istaknuo dugogodišnju i plodnu suradnju s Klinikom za traumatologiju i rekonstruktivnu kirurgiju Katharinenhospital u Stuttgartu.

Uz svakodnevni rutinski posao znanje i stručnost proširivao je prisustvovanjem različitim tečajevima, studijskim putovanjima i posjetima različitim stručnim ustanovama u domovini i inozemstvu. U travnju 1978. godine obranio je doktorsku disertaciju „Prilog etiopatogenezi nastanka posttraumatskog osteomijelitisa s posebnim osvrtom na periost“, a u srpnju iste godine promoviran je u stupanj doktora medicinskih znanosti. Od 1976. do 1985. godine bio je nositelj projekta „Periost i posttraumatski osteomijelitis“. Kao suradnik sudjelovao je u projektima: „Dinamika cijeljenja prijeloma kosti“ (nositelj prof. dr. sc. V. Nikolić), „Rana – biokemijske i biomehaničke karakteristike ozljeda lokomotornog aparata“ (nositelj prof. dr. sc. J. Hančević), „Kralježnica – biomehanika i liječenje ozljeda degenerativnih i tumorskih bolesti“. Godine 1987. upisan je u registar istraživača u znanstveno-istraživačkom zvanju „viši znanstveni suradnik“. Sudjelovao je na nizu kongresa i intersekcijskih sastanaka s referatima i prikazima te objavio 105 radova (25 znanstvenih i 80 stručnih) u domaćim i međunarodnim časopisima.

Odmah nakon specijalističkog ispita uključen je u nastavu Ratne kirurgije. Godine 1961. imenovan je honorarnim voditeljem vježba iz kolegija Ratne kirurgije za studente X. semestra Medicinskog fakulteta. Godine 1982. izabran je u znanstveno-nastavno zvanje docenta, a 1988. u znanstveno-nastavno zvanje izvanrednog profesora u dopunskom radu na Katedri za kirurgiju, ratnu kirurgiju i anesteziologiju Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu za predmet Ratna kirurgija. Bavio se i poučavanjem jedinstvene statističke obrade prijeloma kostiju prema sustavu RBK. Sudjelovao je kao predavač i organizator poslijediplomskih tečajeva u Klinici za traumatologiju i na Medicinskom fakultetu. Bio je član Znanstveno-nastavnog vijeća Medicinskog fakulteta, član Odbora za traumatologiju Razreda za medicinske znanosti HAZU-a, a i član Savjeta za prometnu medicinu Republike Hrvatske.

Kao voditelj medicinske dokumentacije Traumatološke bolnice sudjelovao je pri izradi godišnjih statističkih izvještaja Klinike za traumatologiju Zagreb. Bio je član Glavnog odbora HUOT-a i predsjednik Društva traumatologa Jugoslavije i poslije Hrvatske. Također, bio je član Zbora liječnika Hrvatske i njegovih sekcija: Kirurške, Traumatološke, Biomehaničke i Sekcije za osteosintezu, kao i član *Österreichische Gesellschaft für Unfallchirurgie*. Bio je član uređivačkog odbora časopisa „Čovjek i promet“, redakcijskih odbora časopisa „Acta Chirurgica“ i „Acta Orthopaedica“ te član Savjeta „Liječničkog vjesnika“. Kao sudski vještak proveo je niz ekspertiza i vještačenja.

Za svoj rad primio je brojne diplome i priznanja, među kojima je i priznanje Hrvatskoga liječničkog zbora za osobit doprinos u njegovanju časne tradicije Hrvatskoga liječničkog zbora, medicinske znanosti i zdravstva u Republici Hrvatskoj.

Draško Boljkovac

Primarijus ERMAR JUNKER, dr. med. (18. svibnja 1924. – 13. svibnja 2018.)

Ermar Junker rođen je 18. svibnja 1924. u Hoheneichu, Donja Austrija, u učiteljskoj obitelji kao drugi blizanac. Od najranije mladosti naučio je što su točnost, marljivost i pouzdanost. Godine 1934. obitelj se preselila u Beč gdje je Ermar pohađao realnu gimnaziju. U siječnju 1943. nakon obvezatne mobilizacije upućen je na ratište u Rusiju gdje je dva puta ranjavan. Prostrijelna rana desne potkoljenice ostavila je trajne posljedice, ali ga u kasnijem životu nije spriječila da planinari (osvojio je Matterhorn i Mont Blanc!), skija, istražuje podzemne špilje i puno putuje. Ratom prekinut studij medicine u Beču nastavio je 1945. te je promoviran 1950. Godine 1957. priznata mu je specijalizacija iz plućnih bolesti i tuberkuloze. U početku je radio kao primarijus u sanatorijima za tuberkulozu u Štajerskoj, a od 1960. voditelj je Referade za tuberkulozu u Beču i na toj je funkciji ostao 12 godina.

Svoj je rad usmjerio na modernizaciju borbe protiv tuberkuloze i zajedno s pokojnim primarijusom Herbertom Sighartom uspio u nastojanju da se 1968. u Austriji prihvati suvremeni Zakon o tuberkulozi. Godine 1972. postao je direktor Zemaljskog zavoda za zdravstvo grada Beča i na toj je dužnosti ostao do umirovljenja. Prestižnu titulu dvorskog savjetnika stekao je 1979. godine. Svoj je rad uvelike posvetio socijalnoj medicini, pomagao je u organizaciji rada anti-

tuberkuloznih dispanzera i ujedno održavao dobre kontakte s političkim strukturama kako bi svoje napredne zamisli mogao provesti u djela. Neumorno je pisao te je objavio više od 100 znanstvenih radova. Od 1954. član je Austrijskoga znanstvenog društva za borbu protiv tuberkuloze (kako se Društvo tada zvalo), a od 1999. i počasni član Austrijskoga pulmološkog društva, kako se zove danas.

U mirovini je nastavio pisati te objavio brojne knjige, posebice o problemu tuberkuloze, ali i Kroniku Austrijskoga pulmološkog društva. Tijekom svojeg aktivnog djelovanja zajedno s primarijusom Herbertom Sighartom uspostavio je vrlo dobre odnose s društvima za plućne bolesti i tuberkulozu u susjednim zemljama. Suradnja s Hrvatskim pulmološkim društvom Hrvatskoga liječničkog zbora započela je sredinom prošlog stoljeća. Dr. Ermar Junker pozivao je pulmologe iz istočne Europe (pa tako i iz Hrvatske) na znanstvene i stručne pulmološke kongrese u Austriju, brinući se da sva financijska sredstva za stručnu edukaciju budu unaprijed osigurana. Vrlo je često posezao i za vlastitim sredstvima. Za svoj je stručni rad prim. dr. Ermar Junker primio brojna visoka odličja Republike Austrije, a 1972. imenovan je počasnim članom Hrvatskoga pulmološkog društva Hrvatskoga liječničkog zbora (tada Zbora liječnika Hrvatske). Iz službenih kontakata razvila su se iskrena i trajna prijateljstva koja su obuhvatila tri generacije hrvatskih pulmologa. Prijateljstvo s hrvatskim pulmolozima započelo je u generaciji prim. dr. Krstića, nastavilo se u vrijeme prof. dr. Pardona i ostalo do vremena prim. dr. Miculinića. Zaslugom dr. Junkera stručno Hrvatsko pulmološko društvo HLZ-a ostvarilo je važnu suradnju ne samo s kolegama iz Austrije već i iz cijele regije, ali i na nivou Europskoga respiratornog društva.

Ermar Junker aktivno je sudjelovao na godišnjim sastancima Hrvatskoga pulmološkog društva HLZ-a. U listopadu 2002., u Velikoj dvorani HAZU-a u Zagrebu, održao je zanimljivo predavanje o stanju tuberkuloze u našim krajevima za vrijeme Austro-Ugarske Monarhije. U Hrvatsku je uvijek dolazio s voljenom suprugom Helgom, a kao zaljubljenici u glazbu (sam je odlično svirao glasovir i violinu) posjetili su Varaždinske barokne večeri 2004. Posjetili su i Čakovec,

a kao odlični poznavatelji povijesti raspravljali su s nama o ulozi obitelji Zrinjskih i Frankopana. Dopusitali su iz Beča samo da dožive operu Nikola Šubić Zrinski Ivana pl. Zajca. Budući da je Ermar bio čovjek koji se o svemu želio potanko informirati, prethodno je u vlaku pročitao dramu Theodora Körnera *Niklas Graf Zriny*. Ermarov je životni princip bio: „Aktualno znanje koje imam iznimno je važno, svoje znanje rado dajem drugima, no isto tako s radošću primam i znanje drugih.“ U privatnom je životu bio uzoran suprug, otac, djed i pradjed. Kći Ilse Holtenau dermatolog je u Beču, a sin Wilfrid krenuo je očevim stopama i radi kao pulmolog u Referadi za tuberkulozu te vodi privatnu ordinaciju koju je naslijedio od oca.

Ermaru je smrt nikad prežaljene supruge Helge prije nešto više od dvije godine teško pogodila – postupno se povukao od svijeta, znanaca i prijatelja. Preminuo je 13. svibnja 2018., samo pet dana prije svojega 94. rođendana.

Otišao je od nas vrlo skroman, no velik čovjek, a u nama ostaju trajno sjećanje, poštovanje i ljubav za velikog stručnjaka, pravog erudita i prijatelja.

Prim. mr. sc. Milica Krstić-Burić, dr. med.

Prim. mr. sc. Neven Miculinić, dr. med.

Prof. dr. sc. IVO JURIC, dr. med. (16. svibnja 1956. – 12. kolovoza 2018.)

Naš cijenjeni profesor, kolega, liječnik i nadasve prijatelj, Ivo Jurić, 12. kolovoza 2018. godine ostavio nas je zauvijek. Na sebi svojstven način: brzo i samozatajno. Ne poznajem osobu koju ova tužna vijest nije duboko potresla.

Prof. Ivo Jurić rođen je u Splitu 16. 5. 1956. godine, gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju. Nakon završetka gimnazije upisao se na Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, gdje je diplomirao 1980. godine. Poslije položenoga državnog ispita, od 1982. do 1985. godine radio je u Ustanovi za hitnu medicinsku pomoć u Splitu, a u listopadu 1985. započeo je specijalizaciju iz dječje kirurgije u KBC-u Split. Od tada do 2016. požrtvovno je radio kao dječji kirurg u KBC-u Split, a u svibnju 2016. izabran je za ravnatelja KBC-a Split. Tijekom Domovinskog rata nesebično je i hrabro boravio na prvoj liniji bojišnice i operirao najteže ranjenike.

Profesor Jurić bio je vrsni dječji kirurg. Svojim radom i angažmanom pomogao je brojnim malim pacijentima te je također odgojio mnoge generacije dječjih kirurga. Posebno treba istaknuti njegov rad u području dječje abdominalne kirurgije. Unaprijedio je i razvio dječju kolorektalnu kirurgiju (liječenje Hirschsprungove bolesti i anorektalnih anomalija) i što je najvažnije, nesebično je prenosio znanje i na mlađe naraštaje koji danas suvereno mogu nastaviti ondje gdje

je on stao. Pacijenti su mu uvijek bili na prvome mjestu, a odnos s kolegama bio je besprijekoran. Svatko je uvijek i bez okolišanja mogao zatražiti i dobiti potporu, savjet i pomoć kada je bilo potrebno.

Danas kada smo napredovali i postali Klinika, svakako treba napomenuti da je profesor Jurić bio najvažnija karika i osnivač Klinike za dječju kirurgiju. Njegova smrt velik je gubitak za dječju kirurgiju u Splitu, ali u našim srcima uvijek će ostati lijepo sjećanje na dobrog i dragog prijatelja i kolegu, koji je uvijek bio vedar i nasmijan, pun duha i u svakom trenutku spreman pomoći. Ništa mu nije bilo teško, pa čak i od kuće doći kada je kolegi zatrebala pomoć. Ivo, hvala na tome! Nedostajat će nam njegova vedrina i mirnoća te čuvena uzrečica na pitanje kako si: „Vrlo savršeno!“ Poseban je privilegij bio s prof. Ivom Jurićem zajedno raditi, dijeliti s njim vrijeme, odgovornosti, radosti i tuge. Radni dan proveden s njim značio je otići kući barem za jednu spoznaju pametniji, za jedno druženje plemenitiji, za jednu misao mudriji. Uvijek je bio smiren, pa čak i u najtežim trenucima. Operirao je s lakoćom, a krasile su ga jednostavnost i kirurška logika.

Poticao je i razvio međunarodnu suradnju s drugim Klinikama za dječju kirurgiju pa je danas, zahvaljujući njegovu angažmanu, omogućena edukacija dječjim kirurzima u inozemnim klinikama. Bio je jedan od osnivača Hrvatske liječničke komore te je od 2007. do 2015. godine bio predsjednik Županijskog povjerenstva Hrvatske liječničke komore Splitsko-dalmatinske županije. Bio je član Upravnog odbora Podružnice Split Hrvatskoga liječničkog zbora od 2013. do 2017. godine, član Hrvatskoga liječničkog zbora, Hrvatskog društva za dječju kirurgiju i Hrvatskoga kirurškog društva. Dobitnik je brojnih odličja Hrvatskoga liječničkog zbora (Zahvalnica 1997. godine; Diploma 2003. godine; Povelja 2010. godine i Nagrada „Ladislav Rakovac“ 2015. godine).

Također, treba napomenuti njegov angažman i na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Splitu, gdje je u travnju 2015. godine izabran u znanstveno-nastavno zvanje izvanrednog profesora. Dugi niz godina sudjelovao je u izvođenju nastave iz kirurgije na dodiplomskom i poslijediplomskom studiju. Publicirao je brojne radove u indeksiranim međunarodnim časopisima te je bio koautor poglavlja u nekoliko knjiga i udžbenika. Od 2014. godine bio je predstojnik Katedre za kirurgiju.

Velika mu hvala na svemu što je učinio za naš grad, Bolnicu i Kliniku te društvo u cjelini i sigurno je da će ostaviti neizbrisiv trag za našu budućnost. Svima nama, koji smo više ili manje surađivali s profesorom Jurićem, ostat će putokaz i primjer kako se uzoran liječnik mora ponašati i živjeti te koje mu vrijednosti u životu moraju biti na prvome mjestu.

* * * * *

Ostavio nas je kada smo to najmanje očekivali. Otišao je kada je itekako bio potreban:

i djelatnicima KBC-a Split

i studentima Medicinskog fakulteta

i svojim prijateljima i suradnicima

i, dakako, najviše – svojim najbližima.

Što ostaje nakon Ive Jurića?

Život vrijedan poštovanja. Uspomene kojih ćemo se rado sjećati.

Radni vijek ostvarenih rezultata, ali i još mnogo praznih nenapisanih stranica.

I iznad svega ovoga:

tih tuga i duboka praznina koje se ne mogu ispuniti ni protekom vremena ni bilo kakvim našim riječima.

Neka ga dragi Bog nagradi svojim milosrđem za sve dobro koje je učinio za ovozemaljskog života.

Neka mu je laka hrvatska zemlja koju je toliko volio i za koju se borio. Počivao u miru Božjem!

Doc. dr. sc. Zenon Pogorelić, dr. med.

